

Αυταρχικοί εκσυγχρονιστές

«ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ» ΜΕ ΚΑΘΕ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΑΓΝΟΟΥΝ ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ

Το «απέραντο φρενοκομείο» δεν αποτελεί παρά μία τρέχουσα και μονότονη καθημερινότητα. Αδυνατεί κανείς να καταλάβει τι ακριβώς συμβαίνει στη νεοελληνική κοινωνία επειδή ακριβώς δεν είναι ορατές οι αρχές της και τα σημεία αναφοράς της. Ορισμένοι, επιτιθέμενοι στο χρόνο και αγανακτώντας με τη μικρή κατ' αυτούς δυνατότητα αφομοίωσης των εξελίξεων από την κοινωνία μας, τα βάζουν με την ίδια την καταγωγή και τις παραδό-

Του ΑΚΗ ΚΟΣΩΝΑ

σεις αυτού του λαού. Πρόκειται γι' αυτό το περιέργο και άνευ ιστορίας είδος των άκρατων εκσυγχρονιστών που ερωτευμένοι με κάθε καινούργιο μισούν κάθε παλιό.

Κηρύσσουν έτσι ως κακοδαιμονία και αθλιότητα της καθημερινότητάς μας ακόμη και την παράδοση του Καραγκιόζη επειδή τα μηνύματα που περνάει, λένε, είναι αυτά της τεμπελιάς, της απάτης, της αχαριστίας. Σε όλες τις θέσεις και αναλύσεις τους υπάρχει κυρίαρχο το στοιχείο της απόρριψης των χαρακτηριστικών του λαού με προτεινόμενη (επιβαλλόμενη) λύση την υιοθέτηση εκείνων που οι ίδιοι ονομάζουν πρόοδο και εξέλιξη. Βασισμένοι στην καταδίκη του λαϊκισμού, ταυτίζουν με λαϊκισμό ό,τι δεν τους πάει, δηλαδή τη συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου. Σ' ένα πλαστό σχήμα εντάσσουν αυθαίρετα τον Καραγκιόζη, τον Πανταζή, τον Τσοβόλα, τις BMW, τους μεγαλομανάβηδες, τα σκυλάδικα, και άλλα που απορρίπτουν, οδηγώντας αυτομάτως –ή έτσι ελπίζουν– στην υιοθέτηση αξιών που λένε στους ίδιους πολλά πράγματα. Αλλά τι άλλο από αυταρχισμό συνιστά αυτή η αντίληψη, τι άλλο από βούληση για «μανιπουλάρισμα» των πολιτών είναι αυτή η προσπάθεια; Μια προσπάθεια που σαφώς αγνοεί επιδεικτικά τα ίδια τα χαρακτηριστικά, την ιστορία και τις ρίζες εκείνων στους οποίους απευθύνεται. Γι' αυτό και πέφτει δραματικά στο κενό. Γι' αυτό και οι εκφραστές της κινδυνεύουν να αναδειχθούν σε γραφικές φιγούρες της δημόσιας ζωής που θα συγκρούονται με τις αντίστοιχες γραφικές φιγούρες της άλλης πλευράς που αναμφιβόλως υπάρχουν.

Η άριστη ιδέα του εκσυγχρονισμού εύκολα μπορεί να εκπέσει και να διασυνθεί αν προωθείται χωρίς περιεχόμενο, χωρίς πρόγραμμα και χωρίς σοβαρότητα. Είναι ενδεικτικό του κενού

που υπάρχει στην πρόταση, ότι ουδείς γνωρίζει ακριβώς σε τι συνίσταται ο εκσυγχρονισμός. Ενώ είναι σαφής η άρνηση και η απόρριψη συγκεκριμένων στοιχείων ζωής της κοινωνίας μας, δεν συμβαίνει το ίδιο με την κατάφαση και την αποδοχή.

Αλλά η υψηλή επικινδυνότητα της άνευ όρων υιοθέτησης παρόμοιων προτάσεων εκφράζεται –μοιραία– σε κορυφαία ζητήματα που άπτονται της ίδιας της εθνικής μας οντότητας και ανεξαρτησίας. Είναι αποκαλυπτική η τάση συγκεκριμένων οπαδών της «νέας τάξης πραγμάτων» να παραβλέπουν επιδεικτικά και να υποβαθμίζουν τους κινδύνους που αγκαλιάζουν την Ελλάδα. Ισως να πρόκειται απλώς για την αισιόδοξη διάθεσή τους ότι κανείς δεν τολμά να βλάψει την Ελλάδα επειδή είναι μέλος της Κοινότητας. Και αυτή η διάθεση μοιάζει αρκετή ώστε να τους δίνει το δικαίωμα να «καταδικάζουν όλους τους άλλους, εκείνους που βλέπουν κινδύνους, προβληματίζονται και ανησυχούν, ως «εθνικιστές. Λέξη-έννοια ασφαλώς ταυτισμένη με δυσάρεστες εμπειρίες του Ελληνισμού, άρα χρησιμοποιούμενη συνειδητά για να αποτρέψει από τον σχετικό προβληματισμό πολλούς και να περιθωριοποιήσει τα ζητήματα της ανεξαρτησίας και εδαφικής ακεραιότητας. Προφανώς τους αφήνει αδιάφορους το γεγονός ότι στην έρευνα της MRB του Νοεμβρίου '91 το ενδιαφέρον για

τα εθνικά θέματα έφθασε το 46,6%, ενώ έξι μήνες πριν ήταν μόλις 30%. 'Η τους ενοχλεί. Ό,τι από τα δύο και αν συμβαίνει δεν μπορεί να μην καταγραφεί ως άκρως σημαντική η ταύτιση των αυτοαποκαλούμενων εκσυγχρονιστών με το πιο συντηρητικό πολιτικά και κοινωνικά κομμάτι της δημόσιας ζωής, τους κομμουνιστές: Ο «Ριζοσπάστης» της Τετάρτης (8 Ιανουαρίου '92) κατακεραύνωνε την «Καθημερινή» για προβολή εθνικιστικών απόψεων! Ισως λόγω της υποχρέωσής του να υπερασπίζεται σθεναρά τον προλεταριακό διεθνισμό. Αλλά, δεν είναι δουλειά αυτού του κειμένου να ερμηνεύει τις θέσεις του καθενός, δεν μπορεί, όμως, να μην επισημανθούν οι προκύπτουσες και ετερόκλητες συμμαχίες θέσεων και ιδεών.

Τι είναι ξεκάθαρο; Ότι πρέπει να συμφωνήσουμε επιτέλους πως πέρα από ιδεολογικές διαφορές και διαφορετικές θεωρήσεις για την κοινωνία, η εθνική ταυτότητα, συνείδηση, αντίληψη, ανεξαρτησία, δεν είναι ζητήματα διαπραγματεύσιμα.

● Ότι όταν υπάρχουν κίνδυνοι είναι ορατοί από όλους και αντιμετωπίζονται στη βάση του βαθμού επικινδυνότητάς τους.

● Ότι οι αθλιότερες Σκοπιανών, Αλβανών, Τούρκων και άλλων δεν απευθύνονται επιλεκτικά σε «εκσυγχρονιστές», «λαϊκιστές», «ευρωπαϊστές», «τριτοκοσμικούς» ή όπως αλλιώς (αυ-

το) χαρακτηρίζεται κάποιος, αλλά σε όλους.

● Ότι η αγνόηση των εθνικών κινδύνων, είτε από ηλιθιότητα προκύπτει είτε από λάθος εκτίμηση, έχει τα ίδια ολέθρια αποτελέσματα.

● Ότι η «νέα τάξη πραγμάτων» δεν εφευρέθηκε για το Ιράκ, δεν τελείωσε στο Κουβέιτ και ενδέχεται να εφαρμοστεί και στη Βαλκανική.

● Ότι τα τελευταία 45 χρόνια κανείς εκ των γειτόνων δεν προέβαλε εδαφικές ή άλλες διεκδικήσεις κατά της Ελλάδας, πράγμα που συμβαίνει σήμερα.

Και κάτι τελευταίο. Σε εκείνους που χρησιμοποιούν το επιχειρήμα «μα είναι δυνατόν 'να λέγεται ότι κινδυνεύουμε από τα Σκόπια;» για να υποβαθμίσουν τα γεγονότα, υπάρχει μια απλή απάντηση: Όχι, ουδείς ισχυρίζεται ότι κινδυνεύουμε από εισβολή των Σκοπίων. Οποιοσ όμως δεν βλέπει ότι «τα Σκόπια» ως έννοια και οι ανθελληνικές τους θέσεις είναι μέρος ενός μεγαλύτερου παζλ με πλήθος «κομματιών», ασφαλώς εθελοτυφλεί. Τα Σκόπια είναι «πακέτο» με την κατάρρευση σοσιαλισμού και Γιουγκοσλαβίας, με την αποκομμουνιστικοποίηση και πρόσδεση στο τουρκικό άρμα της Βουλγαρίας, με τη διάλυση και αποκαλυψη της Αλβανίας, και βεβαίως με τα γνωστά και ομολογούμενα συμφέροντα της επιστάτιδος των Βαλκανίων Ιταλίας και της –δυστυχώς– επανισχυροποιούμενης Γερμανίας.